

2.278 dies després, patriotisme i dignitat

Han calgut just aquets dies, 2.278 per veure realitzat un somni, el nostre somni, el somni d'una candidatura unitària que declari de manera unilateral la independència de Catalunya. Finalment companys! Finalment! En escriure això m'envaeix un sentiment reconfortant de victòria anticipada.

Pel meu cap passen centenars de persones, moments i situacions, el primer 11 de setembre, la primera vegada que vaig mirar als ulls al president Carretero. Un rere l'altre van anar passant les diades i cada vegada més lligats a Reagrupament i Reagrupament més relligat a cada moment que el país vivia.

A cada pas en el qual alçàvem la veu per dir UNITAT, UNITAT, UNITAT perdíem una mica de vida i li donàvem ales al procés... això ara no ens ha de preocupar, no som un fi en nosaltres

mateixos. Hem estat i som un instrument i cal dir que hem estat un instrument d'una utilitat indubtable.

Quan tot semblava perdut, en un dels pitjors moments anímicament parlant del sobiranisme, va arribar la conferència al Born. Va ser un moment important, pocs ens van sentir, però alguns ens van escoltar, suficient. Carretero va fer un gir, vam eixamplar en el temps el procés, el va desestressar en certa manera, això va permetre tornar a centrar l'objectiu, la DUI entesa com el moment de desconnexió i la constitució del nou estat al marge de l'antic.

2.278 dies després, com cada dia des d'aquell dia, m'envaeix un sentiment reconfortant de victòria anticipada, una victòria col·lectiva de Reagrupament, la victòria d'haver estat sempre dignes, sempre patriotes.



Marc Viñolas

Secretari General de Reagrupament

Sumari

Internacional

Dinamarca, Irlanda, Grècia

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Cartipàs

per Francisco Garcia

PÀGINA 3

Cultura

Efectivament, el Dragon Khan

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Història

Tragèdia grega, fracàs europeu

per Jaume Fernández

PÀGINA 5

Territorials

La gran ensarronada

per Pere Soler

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la secció d'humor

Dinamarca, Irlanda, Grècia

A mesura que el procés s'acosta al seu clímax, les eleccions plebiscitàries del 27S, un seguit d'esdeveniments ens estan confirmant que alguna cosa es mou en els governs, sobretot europeus. A banda, el referèndum grec de fa uns dies, també mereix una reflexió sobre els seus efectes a Catalunya i al propi procés.

Si en els anys anteriors havíem tingut mostres de solidaritat, comprensió, digueu-li com vulgueu, per part d'estats com Letònia i Lituània, que van disparar la resposta diplomàtica espanyola immediata, darrerament, altres estats, com Dinamarca i Irlanda, s'han afegit a aquesta onada de reconeixement, comprensió de la causa catalana. Vegem-ho sintèticament:

Per una banda, el Parlament danès va aprovar una moció que demanava l'establiment d'un diàleg democràtic entre Catalunya i Espanya sobre el procés independentista. És a dir, posava ambdós interlocutors en un nivell d'igualtat, que és el que precisament es nega sistemàticament a fer Espanya, a banda, és clar, de no voler negociar res. És paradoxal, com deia ahir encertadament el President de la Generalitat, que un govern que ha negociat amb una banda terrorista, es negui a negociar amb un govern escollit democràticament. Un deu, doncs, per al Parlament danès.

Però hi ha més: el Parlament irlandès ha rebut una delegació catalana que li ha exposat l'argumentari del Govern Català sobre el procés. Un gest, novament, de reconeixement, que no fa més que obrir noves vies. És aquest, ateses les circumstàncies, el camí que s'ha de seguir. Aprofitant totes les oportunitats, grans i petites.

Per acabar-ho de rematar, també en els darrers dies, el Consell Europa ha admès a tràmit una iniciativa impulsada per un total de trenta diputats sobre el dret a

l'autodeterminació de Catalunya. I si fa no fa pels mateixos dies, un diputat flamenc censurava el President del Parlament Europeu per impedir que els eurodiputats catalans usin la seva llengua en la Cambra.

Són senyals inequívocs que ens indiquen que la batalla dels afers exteriors, inexorablement està caient cap al nostre costat. És cert que encara hi ha molta feina a fer. Però, com sempre he dit, des d'aquesta secció es tracta d'un procés on les dues potes, la interior i l'exterior funcionen de forma coordinada. Quan aquella fa el primer pas, aquesta fa el segon i dona empenta perquè hi hagi un tercer i un quart pas... en definitiva, que es reforcen mútuament. Em permeto, en aquest sentit, assenyalar la importància que el Govern Català demostrï, encara més si cal, que té els Afers Exteriors ben presents en la seva actuació ordinària. Certament, hem d'aplaudir la inauguració de les delegacions a Àustria i a Itàlia. Així com l'anunci de noves delegacions al Vaticà, Portugal i el Marroc, totes elles, no cal dir-ho, d'importància política i econòmica. Un demostració encara més contundent, per exemple, hauria estat aprofitar la miniremodelació governamental que s'ha dut a terme arran la marxa dels consellers duranistes, per reforçar els Afers Exteriors amb un departament i un titular propis: és a dir la creació d'una Conselleria d'Afers Exteriors, que és una de les demandes que Reagrupament està fent des del 2009, pel cap baix. I que el llavors candidat a President, Artur Mas, va apuntar com a possibilitat, en les eleccions del 2003! Han passat molts anys, i continuem esperant.

Dit això, passem a l'altre tema de l'actualitat europea. Ja en el meu article del mes de febrer, en aquesta mateixa secció, vaig parlar de les lliçons gregues, arran dels resultats electorals que portaren

al govern el senyor Tsipras. Ara hem assistit a un referèndum on els grecs ens han tornat a donar una lliçó corregida i augmentada. Abans, però, no puc estar-me d'assenyalar que aquest episodi ha deixat definitivament tancat el debat sobre la no presència d'una Catalunya independent dins la zona euro i dins de la UE. I això per una raó ben evident: si els socis europeus han fet tot el possible per evitar que un estat membre que és receptor net dels fons europeus no marxi de l'eurozona, algú amb un mínim de seny pensa que aquests mateixos socis europeus deixarien marxar una Catalunya que és una contribuent neta als fons europeus? És a dir, que aporta més del que rep per al benestar de centenars de milions de ciutadans europeus? Va, home, va, tema tancat. File closed.

Dit això, i sense entrar en el fons del debat, és evident que els catalans hem de constatar que a l'hora de negociar amb Europa, allò que és fonamental és demostrar fermesa i determinació fins en els plantejaments propis. Que no vol dir, ans ben al contrari, adoptar plantejaments antieuropeus, fet que seria més aviat suïcida. Catalunya, en els propers mesos, ha de fer palès que la seva determinació i la seva fermesa per aconseguir la Independència és beneficiosa per als europeus, per a molts milions d'europeus que gaudeixen dels impostos que els catalans aportem al pressuposat comunitari. I que, en definitiva, redundarà en una Unió Europea més pròspera i també, val la pena recordar-ho, en el fet que la possibilitat de recuperar un 20% del deute públic espanyol que assumirem en condicions de diàleg, serà molt més propera.

Josep Sort



Municipalisme

Cartipàs

Aquests dies estem vivint, als respectius ajuntaments del país, el que es coneix com la negociació del cartipàs. Imagino que molts de vosaltres us preguntareu, què és això del cartipàs? Intentaré explicar-ho d'una manera entenedora, a veure si ho aconseguixo. El cartipàs és el document on es deixa per escrit quin regidor anirà a una o una altra comissió, regidoria, etc., dins de l'ajuntament, i així es divideixen els diferents càrrecs i es dibuixa tot l'organigrama de funcionament. Per exemple, tu seràs el regidor de cultura. Tu portaràs la Regidoria de Joventut (bé, a l'Ajuntament de Barcelona això ja no és possible perquè la flamant nova alcaldessa, Ada Colau, ha decidit que els joves no són tant importants a Barcelona com per a tenir un regidor propi *-shigh!-*).

Fins aquí, tot pot semblar normal, ja que és completament lògic que un ajuntament s'ha d'organitzar en tota la feina que fa. El problema, segons el meu punt de vista, ve en un ajuntament tant gran com és el de la capital del país.

Comencem pels assessors i càrrecs de confiança. En aquesta negociació, que dic que s'està duent a terme aquests dies, un dels temes que estan sobre la taula és el nombre d'aquests assessors que li toca a cada partit. De tal forma que, si a tu, es decideix que te'n toquen 10, en nomenaràs 10. Què hi fa que tu sàpigues perfectament que amb 8 ja en tindries prou i que el més segur és que els altres dos no facin ni el brot



durant tota la legislatura? A tu t'han dit que 10, doncs 10! I el pitjor de tot és que tots els partits polítics ho veuen bé i cap ni un protesta, ni una mica, sobre aquesta manera de funcionar, i això que, en teoria, alguns d'ells diuen que propugnen la regeneració democràtica, començant pel partit de l'alcaldessa, però és clar si una de les primeres coses que fas és donar-li un d'aquests càrrecs a la teva parella sentimental, ja està tot dit.

Però, a Barcelona, en aquest cartipàs també s'hi inclou qui anirà als diferents consells d'administració de les diferents empreses on l'Ajuntament té participació. Naturalment, la persona que vagi a tal o qual empresa cobrarà un sou i unes dietes que se li sumaran al seu sou de regidor municipal. No us penseu que són poques: BSM-Barcelona Serveis Municipals és la més cotitzada, però hi ha TMB, el MACBA, BTV i tantes i tantes altres. És allò del que sempre ens hem queixat des de Reagrupament. Sabem, perquè és públic, el sou de l'alcalde, però en canvi ens

és impossible saber realment quant guanya l'alcalde. Per exemple, l'alcaldessa el primer que ha anunciat, amb bombo i platerets, és que s'abaixa el seu sou. Però, en canvi, no ha anunciat que una de les coses que ha fet és autonomenar-se Presidenta del Consell Plenari, amb la qual cosa ja ha recuperat bona part d'aquell sou que s'havia abaixat primerament. A això s'hi ha de sumar el Regidor que vagi a la Diputació, al Consell Comarcal o a l'Entitat Metropolitana. Totes aquestes funcions amb el seu respectiu sou. Un dia, un polític de l'ajuntament em va dir: *"El que no pretendràs és que, si vaig a una reunió, no la cobri"* Valga'm Déu!! Com se m'ha pogut ocórrer una cosa així.

Cada vegada tinc més clar que és completament necessari fer neteja a fons i portar a la pràctica aquesta regeneració democràtica que a Reagrupament duem al nostre ADN.

Francisco Garcia
Conseller de Districte a
Barcelona



Efectivament, el *Dragon Khan*



En Joan Carretero va definir el segon tripartit com «El *Dragon Khan*». Una expressió perfecta per adjectivar el període particularment convuls que es va viure aleshores. Crec que des la conferència del president Mas, on demanava la llista unitària, fins ara, tots els independentistes hem viscut un cúmul de sensacions gens plàcides que potser podríem definir com «el segon *Dragon Khan*».

Si tot acaba bé, la sensació de buit a l'estómac que hem tingut un dia sí i un altre també, serà un malson per oblidar. Com que avui és un dia per a l'optimisme, no l'esgarrarem preguntant com es pot ser tan obtús per no veure que la llista unitària era la millor opció i tampoc no posarem en evidència els inconvenients que han representat per als nostres objectius tots els mesos que s'han perdut per arribar al mateix punt de partida.

No hem pogut aconseguir una sola llista. En tenim dues. Tanmateix res no fa dubtar que els companys de la CUP treballaran intensament perquè el model de societat que preconitzen es pugui desenvolupar en una Catalunya independent. Els toca principalment a ells defensar, davant de la ciutadania que vol votar un model alternatiu, que no es pot avançar en polítiques socials sense poder decidir en llibertat. Cap súbdit és amo del seu destí.

Pel que fa a la llista, fruit de l'acord del president Mas, el senyor Junqueras i la representació de la societat civil organitzada, celebrar-la, aplaudir-la i comprometre'ns a treballar perquè tingui un resultat esclatant, perquè ningú pugui posar en dubte quina és la voluntat majoritària del poble de Catalunya. I sobre el cap d'aquesta llista, el senyor

Raül Romeva. Un encert. Un home treballador, coherent, compromès. Un home que ha entès que ara és el moment de la veritat, que no s'ha amagat al darrera d'unes preteses incompatibilitats amb determinades persones i amb determinats grups que no eren prou d'esqueres. Excuses, tot plegat excuses perquè tant que alguns s'omplen la boca de llibertat, quan estem jugant la partida decisiva per guanyar-la els tremolen les cames i prefereixen seguir sense assolir-la i lligats de peus i mans a l'estat espanyol.

Quin estiu que ens espera. Tant de bo la tardor aquest any es converteixi en primavera i puguem celebrar una victòria. Que ja seria hora...

Teresa Casals



Tragèdia grega, fracàs europeu

Estem vivint atònits la tragèdia del deute exterior grec, i el regateig infinit per tal de concedir un tercer rescat a Grècia. Quan escric aquestes ratlles, sembla que el govern de Tsipras hauria acceptat un rendició final davant els banquers europeus, i finalment sense Varufakis entorpint-ho, la *Troika* hauria aconseguit el que sembla que és el seu principal objectiu: evitar una quita del deute grec.

Les conseqüències per a l'economia grega són clares: quedaran atrapats en un préstec molt similar al censal mort que practicava l'Església durant l'edat mitjana; és a dir, pagar interessos eternament i no poder amortitzar. Una situació insoluble, ja que tothom sap que Grècia, talment com Espanya, no podrà tornar el que deuen.

En tot cas, valorar el futur econòmic de Grècia no és l'objectiu d'aquest article. M'interessa posar l'accent sobre les conseqüències geopolítiques. En primer lloc, podem dir sense embuts que Grècia és un estat fallit, incapaç de recaptar suficients impostos per pagar les seves obligacions. En segon lloc, l'antieuropeisme sembla que s'instal·larà definitivament a la riba de l'Egeu; i aquesta no és una qüestió menor. En darrer lloc, la fragilitat demostrada per l'eurozona en concret i la Unió Europea en general deixen en mal lloc el projecte europeu, que ara, i a l'espera del desafiament britànic, ja sembla clar que no va enlloc.

Després de la segona



guerra mundial, i seguint els acords de Ialta i Postdam, que formulaven el món posterior al conflicte, Grècia passava a formar part de la zona d'influència occidental. Aquesta decisió produí un greu conflicte en territori hel·lè, ja que les poderoses formacions partisans comunistes eren les que havien conduït el gruix de la lluita contra la ocupació nazi. Així doncs, els que havien lluitat de forma gallarda contra els nazis veien, amb estupefacció, que la Grècia de postguerra seria governada per la dreta, i que retornaria l'odiada monarquia. Tot plegat abocà el país a un conflicte civil que arrasà Grècia des del 1946 al 1949, i que la deixà més malparada que l'ocupació nazi. Després de tres anys de conflicte, el govern prooccidental s'imposà, i les conseqüències foren severes; més de 50.000 morts, i un milió de refugiats, xifra dantesca, atès la mida del

país.

A més, els desacords entre l'URSS i la Iugoslàvia de Tito en la manera d'ajudar els comunistes grecs, perjudicaren greument les possibilitats de la causa partisana. Cal dir que el conflicte es decantà pel costat del govern conservador grec, gràcies a l'ingent ajuda econòmica i militar dels EUA. De fet, podem dir que als americans els va costar més dòlars retenir Grècia en l'esfera occidental que no als europeus abocar-la als braços dels vells aliats com la Rússia de Putin.

Així doncs, és possible que, al final, Huntington tingui raó, i Grècia i Sèrbia esdevinguin un cop més la falca ortodoxa que Rússia clava "als baixos" de la Unió Europea. El gran joc balcànic retorna i seguim sense aprendre de la Història.

Jaume Fernàndez



La gran ensarronada



Els que ja tenim una certa edat i una mica de memòria, les hemeroteques funcionen més bé com més recent és el fet, encara recordem el congrés del PSOE en la clandestinitat a Suresnes -1974- i les eleccions d'Octubre de 1982. Recordem que el PSOE era "confederalista" i estava a favor de l'autodeterminació dels pobles d'Espanya. Recordem que era marxista, fins que, el 1979, en Felipe González va fer una estranya maniobra de "dimissió interrompuda" i va provocar que en un Congrés extraordinari el PSOE renunciés al marxisme. Recordem les esperances posades quan la UCD, esgotada per les lluites internes i liderada per Landelino Lavilla, va caure estrepitosament derrotada el 1982 pel PSOE, que va aconseguir una majoria absoluta de 202 escons al Congrés de Diputats; xifra mai més aconseguida per cap partit, i recordem que insuficient, malgrat tot, per modificar la Constitució. Recordem el lema amb què s'havia presentat el PSOE: "El Cambio" i ara ens adonem

que els poders fàctics, els que manen de debò, es van fer fonedissos durant una temporada esperant "La vuelta".

Aquell PSOE que tan sols uns anys abans estava a la clandestinitat havia assolit el poder a Espanya. Als militants se'ls va demanar que moderessin les actituds efusives i que ara en Felipe González ja no era el "compañero" Felipe sinó el "Presidente González". Llavors s'explicaven moltes anècdotes de tota aquella colla de *parvenús* al poder. Com a alguns se'ls va haver d'ensenyar a anar "mudats" o a canviar el "dos cavalls" per un cotxe més adient al càrrec. És van anar a buscar molts professors i tècnics que llavors militaven en partits d'extrema esquerra. Alguns trotskistes que, sense solució de continuïtat, van passar en pocs mesos de defensar posicions abrاندades contra el poder establert a ostentar-lo.

Es podria escriure un llibre d'anècdotes! La capacitat d'adaptació del ser humà és incommensurable i aquella

colla de "menjacapellans" ben aviat es varen trobar còmodes exercint el poder i rebent els favors de tenir el poder. Va començar el nepotisme i l'enriquiment d'alguns. Els que es volien mantenir purs i no es van deixar corrompre van ser bandejats i oblidats. La resta de la història més recent ja és de quasi tothom coneguda.

Ara alguns assisteixen a un *remake* i el troben magnífic. Com aquelles pel·lícules nord-americanes farcides amb artistes superpromocionats que encanten, fins que algú ens diu que aquella és una història copiada d'un film francès, en blanc i negre, dels anys setanta.

Ara tenim uns professors universitaris, amb les seves càtedres i els seus sous a càrrec de l'erari públic, que munten un laboratori d'idees. Idees que no van més enllà dels tòpics més tronats i que només són exportables, pel que s'ha vist i el que han cobrat, a Hispanoamèrica. La comoditat de l'idioma

Territorials

ve de pàg. 6

i el sentit de superioritat respecte dels països d'allà i el d'inferioritat respecte dels d'Europa quelcom hi deuen tenir a veure. Doncs bé, aquests nois que fan un programet a la tele, de cop hi volta comencen a anar a tertúlies i a ser promocionats. Passen per art de màgia a ser assidus de les cadenes més ultres i fatxes que es fan i es desfan, però també a d'altres que ostenten alts nivells d'audiència. Cadenes darrere les quals hi ha grups econòmics que de ben segur no combreguen gens ni mica amb les idees que Pablo i els seus amics pregonen.

Hi ha doncs un interès per promocionar-los. Vull creure que, en un primer moment, per desestabilitzar el PSOE per la seva esquerra davant la inoperància d' IU i el seus socis catalans. El mateix, la pinça, que anys ha va fer el partit Popular amb l'inefable Julio Anguita. Però, ai las! Que com en el porc tot s'aprofita i mira, ves per on! Que convenientment reorientats poden ser l'arma més adequada per frenar als "levantiscos" del "nordeste" peninsular. Així de sobte ens trobem uns Pablo Iglesias, Errejón i Monedero que de posicions comprensives quan no tímida a favor del dret a decidir dels catalans passen en poc temps a estar contra el dret dels catalans a que puguem decidir el nostre futur. Exploten l'odi contra Mas, "Urbasat "la colegui catalana" de cursos d'estiu *dixit* i la monja Forcades compra! Ja tenen el seu candidat per al 27S, el senyor Dante Fachin, que diu

que molt bé això de decidir, però de decidir sobre la independència ni parlar-ne, que abans cal decidir sobre moltes altres coses, però no diu quines ni com. Ara, després del que ha passat a les eleccions a Barcelona, tota aquesta colla, que a diferència de la del 1982 ja no cal reconduir perquè saben ben bé on van, s'engreixarà amb retòrics com l'Oliveras i pactaran amb *tutti quanti* quan calgui, inclosos Herrera i Camats, que es pensen que finalment "tocaran cuixa de poder".

Diu la Urbasat "*que odi contra Mas*" i ho compra la Forcades que ho recicla dient que el Procés s'ha de fer sense Convergència. Ve en Pablo Iglesias a Badalona i ataca el Mas, el vol fer fora. Ell diu que no s'hi abraçarà mai a en Mas. S'estima més ajupir el lloç davant del Rei i fer-li regalets, o oferir-se a parlar amb en Rajoy o recolzar candidatures d'en Guindos a llocs de poder a la Unió Europea. En Pablo, abans de tocar poder de debò, ja és tot un home d'Estat, ja ha rebaixat plantejaments i ja no cal, com els del PSOE el 1982, reeducar-lo. Diuen que odien Mas! L'odien perquè el veuen el cap visible del Procés, però odiarien, segur que odien, igualment si fos el cas a en Junqueras, a en Fernández o a tot aquell que en lloc d'ajudar-los a "canviar Espanya", per manar-la ells, volen trencar-la.

No cal abundar que on ja detenen poder, ells o els seus acòlits, ja es comencen a veure maniobres estranyes. La Colau que diu que anirà amb metro a treballar i mentrestant ja s'ha fet canviar el cotxe oficial d'un "ostentós" A-6 a un

"senzill" monovolum, així no la reconeixeran i no l'apedregaran quan comenci a fer de les seves. De moment ha dit que el seu sou serà només de 2.200 euros, però al mateix temps contracta el seu marit a través de Barcelona en Comú amb un sou que mai aclarirem del tot. Un clar cas de nepotisme molt lleig.

Canviar Espanya i renunciar a la independència de Catalunya és la gran ensarronada que l'Estat Espanyol amb l'ajut de tota aquesta colla prepara per contrarestar el Procés. Faran servir, no ho dubteu, la demagògia més barroera i descarnada. El premi, el poder! Hi haurà per desgràcia molt babau que se'ls creurà, que comprarà un canvi com el del 1982 que, al final, com el que pretenen aquests, serà un simple recanvi. Tot plegat serà una gran desil·lusió perquè Espanya és massa vella per canviar. Espanya necessita els cèntims de Catalunya per continuar mantenint l'estructura de poder de fa anys i panys. Aquestes inèrcies de l'Estat espanyol no les canvia ni en Pablo Iglesias d'ara ni les va poder canviar el Pablo Iglesias de fa cent anys. Ara com ara, l'únic revolucionari i que pot provocar un canvi revolucionari a Espanya és la Independència de Catalunya i aquest moviment el lidera un senyor al que ells qualifiquen de dretes, com canvia el món!
Juliol de 2015

Pere Soler



"Fumar-se el franquisme": El triple encert de Canosa

Francesc Canosa, *Fumar-se el franquisme*. La Catalunya caliquenyo, Ara Llibres, 2015.

Amb el temps, el darrer llibre de Francesc Canosa esdevindrà un exemple clàssic de periodisme d'investigació ben fet. El seu autor hi obté un triple encert: escriure un llibre interessant i amè, fer un magnífic exercici de memòria històrica i renovar l'estil del reportatge a casa nostra. Cap d'aquests tres aspectes no és menor.

Pel que fa al primer punt, tot i que coneixíem el Canosa articulista, mai com fins aquest llibre no havia portat la seva manera d'escriure a una obra sencera de caràcter monogràfic. Fins ara, teníem dos "Canoses": el dels llibres — acadèmic, contingut i moderat— i el dels articles a la premsa impresa i digital —proper, expansiu i vistós. A *Fumar-se el franquisme*, l'autor ens fa interessar en una història senzilla i no gaire coneguda —per no dir gens. Es tracta de la plantació de tabac, que va tenir lloc a diversos indrets regats pel canal d'Urgell, per produir i distribuir caliquenyos en plena dictadura. L'autor, que beu d'una trentena de testimonis orals complementats amb algunes dades del període, treu molt de suc d'aquest material, tot i que en ocasions incorre en algunes reiteracions, pel fet que alguns testimonis expliquen més o menys el mateix. En qualsevol cas, Canosa aconsegueix parlar de coses greus amb gràcia i un to irònic molt ben elaborat: "El tabac es fa amic de la gent. Difícilment amb un oliver, o amb un ametller, traves amistat.



Un dia el tabac el convides a casa. El fas seure. Fa més llum que la bombeta de 20 wats de postguerra. Les fulles tenen llum pròpia. I com l'energia es transformen. Es transformen caragolant."

Quant a la memòria històrica, l'autor aconsegueix, d'una banda, fer emergir la sordidesa del franquisme: la fam de la postguerra, la repressió de la dictadura, les inspeccions de la guàrdia civil, etc. D'altra banda, apareixen els pagesos com a herois (per a l'autor, són germans del *Superman*, sorgit arran de la depressió americana) capaços de plantar i fer créixer el que sigui, per la necessitat de supervivència. Canosa reivindica apassionadament els homes i les dones —aquestes darreres hi són molt importants— de poblacions com Juneda, Fondarella, Torregrossa o Torres de Segre, que van aconseguir burlar el règim de Franco fent "una il·legalitat en un règim il·legal" (qui escriu els demana disculpes perquè no té més remei que recórrer a un mapa per situar aquestes localitats). L'autor

sempre ha destacat per la seva defensa aferrissada de les terres de ponent. Per això, anteriorment, per exemple, havia publicat a l'editorial ACONTRAVENT un recull de textos de Domènec de Bellmunt (pseudònim de Domènec Pallerola), un mestre de periodistes potser massa negligit.

Finalment, pel que fa a l'estil del reportatge periodístic i, en general, de l'assaig, l'autor fa aportacions molt destacades que trenquen amb la rutina instal·lada a casa nostra d'escriure de manera plana, neutra, sense suc. La prosa de Canosa, de to postmodern, és molt viva, hipertextual, plena de referents de tota mena i amb una tendència a trencar la frase, afegint i fent destacar saborosos substantius i adjectius que enriqueixen l'expressió. Fa servir una prosa plena de colors per descriure una realitat de blanc i negre. A vegades, inventa metàfores o comparacions originals: "Plou com un intermitent que no sap cap a on tirar" o "Plou com una tos que no marxa", però no en té prou i, a continuació, reprèn el fil de la comparació inicial i n'afegeix encara una altra: "L'intermitent s'apaga. El blanc passa a negre. Avança un soroll furios que només pot sentir la civilització vegetal: gela. Gela abans que la neu es fongui". En definitiva, una escriptura amb gust per la forma, que defuig el periodisme asèptic, de cotó fluix.

Aquest llibre fou publicat a principis d'any però els asseguro que la traça de l'autor i l'originalitat del tema en fan una lectura molt apropiada —ni difícil ni trivial— per aquests dies d'estiu. Per fer-ho, així sí, mirin de posar-se a l'ombra.

Humor

Boet

